

پنجم جمادی الاول؛ ولادت زینت تمام بانوان عالم

حضرت زینب(س)، با انجام رسالت خویش زینت‌بخش تاریخ شد و موجب افتخار و سرافرازی خاندان وحی و ولایت گشت.

حضرت زینب(س)، با انجام رسالت خویش زینت‌بخش تاریخ شد و موجب افتخار و سرافرازی خاندان وحی و ولایت گشت. به گزارش خبرنگار دین و اندیشه خبرگزاری دانشجویان ایران(ایسنا)، پنجم جمادی‌الاولی سال پنجم یا ششم هجری قمری مصادف است با ولادت سوّمین فرزند حضرت علی بن ابیطالب (ع) و حضرت فاطمه زهرا (ع). حضرت زینب کبری «عقیله بنی هاشم»، حضرت در مدینه طیبه دیده به جهان گشود.

رسم خانوادگی حضرت علی (ع) و حضرت زهرا(ع) این بود که نام‌گذاری نوزاد خود را به بزرگ خانواده واگذار می‌کردند، اما وقتی این نوزاد چشم به‌جهان گشود، بزرگ خانواده یعنی پیامبر(ص) در مسافرت بود و آنان چند روزی صبر کردند تا پیامبر(ص) از مسافرت آمد و همین که مژده ولادت دختر فاطمه(ع) را شنید، در اولین فرصت به خانه فاطمه(ع) رفت، و نوزاد را طلب کرد و او را در آغوش خود فشرد و بوسه‌ها به گونه‌اش افکند و نام کودک که به پیامبر(ص) وحی شده بود را زینب نهاد.

کلمه "زینب" از دو بخش "زین" یعنی زینت و "اب" یعنی پدر ترکیب یافته است، و زینب یعنی زینت بابا. این نامی است که خداوند برای دختری انتخاب کرد که با انجام رسالت خویش زینت‌بخش تاریخ شد و موجب افتخار و سرافرازی خاندان وحی و ولایت گشت و این است که نام زینب در تاریخ کربلا که تاریخ جاودانگی اسلام و تشیع است، به خاطر فداکاری‌هایش، زیبا، درخشان و جاودانی است.

کنیه گرمیشان "ام الحسن و ام کلثوم" و القاب آن حضرت عبارتند از: صَدِيقَةُ الصَّغْرِ، عصمة الصغری، ولیة الله العظمی، ناموس الکبری، شریکه الحسین علیه‌السلام و عالمه غیر معلمه، فاضله، کامله و ... است.

حضرت زینب(س)، در خانه‌ای تربیت و رشد یافت، که عالی‌ترین نمونه زندگی خانوادگی است و در طول تاریخ بشر خانواده‌ای به این بزرگی و عظمت نیامده است و نخواهد آمد. شخصیت زینب (س) در خانه‌ای شکل گرفت که نور ایمان در آن می‌درخشید و سرشار از صفا و صمیمیت و آکنده از معنویت و عشق به خدا بود. خانه‌ای که پدری چون علی(ع) دارد و مادری چون فاطمه(س)، پدر و مادر معصومی که تمایلات نفسانی و هوی و هوس در آنان راه نداشت و انگیزه حرکت‌ها و فعالیت‌هایشان فقط انجام وظیفه الهی بود. آنان جز به رضای خدا به چیزی دیگر نمی‌اندیشیدند و جز برای پیشرفت اسلام و نجات بشریت گام برنمی‌داشتند.

زینب(س) در این محیط و تحت تربیت چنین پدر و مادری رشد می‌یابد و در چنین مدرسه‌ای معارف الهی و آداب اسلامی را فرا می‌گیرد و به تربیت دینی و فضائل اخلاقی دست می‌یابد و به کمال می‌رسد.

و بدین گونه مهم‌ترین و اساسی‌ترین کلاس آموزش خانه‌داری، همسرداری، تربیت فرزند، اداره زندگی و به طور کلی آداب معاشرت زینب، دورانی بود که در کنار مادرش حضور داشت و از رفتار و شیوه زندگی او الگو می‌گرفت تا زمانی او نیز همچون مادرش که زیباترین و خدایی‌ترین زندگی را گذراند در خانه شوهر انجام وظیفه کند.

حضرت زینب (ع) وقتی به سن ازدواج رسید از بین خواستگاران متعددی که به منزل علی علیه السلام می‌آمدند، تقاضای عبدالله بن جعفر بن ابی طالب - برادرزاده علی علیه السلام که از طرف خود کسی را برای خواستگاری حضرت زینب فرستاده بود- پذیرفت در این وصلت فرخنده مهریه حضرت زینب مطابق با مهریه مادرش حضرت فاطمه (ع) بود.

حضرت می‌داند که ازدواج برای هر زنی حق طبیعی و شرعی است و روی گردانی از این سنت، خارج شدن از آئین پیامبر اسلام(ص) است. ولی زینب با ازدواج که عمل به سنت پیامبر خداست، رسالت بزرگی را که بر دوش دارد فراموش نمی‌کند. او می‌داند که باید در تمام صحنه‌ها و لحظه‌ها در کنار برادرش باشد. او می‌داند که به ثمر نشستن قیام حسین(ع) و شهادت عزیزانش، نیازمند آزادی در اسارت، صبر و پایداری، و پیام رسای او به گوش تاریخ بشریت است.

از این رو حضرت زینب(س) در قرارداد ازدواجش شرط همراهی با برادرش حسین (ع) را قید می‌کند تا از وظیفه مهم خود باز نماند. از شخصیتی متعهد به اسلام و دوستدار اهل بیت، چون عبدالله بن جعفر که به خواستگاری دختر علی آمده است، انتظاری جز پذیرش این شرط نیست. در منابع تاریخی برای آن بانوی بزرگوار سه پسر به نام‌های علی، عون و جعفر و یک دختر به نام ام‌کلثوم ذکر شده است.

اوج عظمت حضرت در جریان قیام امام حسین علیه السلام و به خصوص زمان اسارت حضرت بوده است، عظمت این کار بزرگ آن وقت آشکار شد که نبرد عاشورا به پایان رسید و اهل بیت امام حسین علیه السلام اسیر شدند و با پایان یافتن جنگ مسلحانه در میدان کربلا، رسالت و مسئولیت زینب کبری علیها‌السلام و دیگر اسیران، شروع شد و حرکت فرهنگی آنان علیه سپاه ظلمت، آغاز شد. اگر قیام ارزنده حسینی همچنان در طول تاریخ برای همیشه تازه و سازنده باقی مانده است، یکی از عوامل آن وجود حضرت زینب و خطبه‌های غراء آن حضرت است.

در تاریخ وفات حضرت زینب کبری(س) اختلاف نظر وجود دارد، اما مشهور این است که آن حضرت در 15 رجب سال 62 هجری روز یکشنبه وفات کرده است.

یکی از سوالاتی که در ارتباط با آن بانوی بزرگوار و بی مثال مطرح می‌شود که البته محققان و پژوهشگران تاریخی به آن پاسخ

داده‌اند درباره چگونگی وفات ایشان است.

براساس برخی از نوشته‌ها آن حضرت مریض شد و به طور طبیعی وفات کرد و این احتمال طبیعی‌تر به نظر می‌رسد چون آن حضرت آن همه سختی و مصیبت دید و در سایه آن‌ها بیمار شد.

براساس برخی از احتمالات حضرت زینب کبری توسط عوامل یزید مسموم شد و به شهادت رسید که این احتمال هم دور نیست چون حضرت زینب(س) همه وقایع کربلا را دیده و وجود او یادآور مصائب کربلا و یادآور فجایع حکومت یزید است و یزید نمی‌تواند او را تحمل کند. البته دشمن در انجام این کارها سند به دست کسی نمی‌دهد و در خفا و پنهانی دست به این اعمال می‌زنند.

منابع:

خصائص الزینبیه

منتخب التواریخ، ص 67

زینب الکبری من المهد الی اللحد، ص 592